

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak (sprawozdawca)

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko (...) Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. (...) z siedzibą w W.
o zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 21 marca 2018 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie i pozostawia
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w
orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powódki i zasądził od niej na rzecz strony pozwanej kwotę 4 050 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wskazał, że powódka działając imieniem własnym wniosła pismo datowane na 10 kwietnia 2017 r., które nazwała apelacją. W piśmie tym podała, że zaskarża wyrok w całości, ale nie przytoczyła żadnego zarzutu ani jego uzasadnienia, jak również nie określiła wartości przedmiotu zaskarżenia. Pismo to nie zawierało elementów konstruujących apelację, o których stanowi art. 368 k.p.c. W związku z tym, Przewodniczący wezwał pełnomocnika powódki

o uzupełnienie braków formalnych apelacji pod rygorem jej odrzucenia. W dniu 15 maja 2017 r. apelacja została uzupełniona przez pełnomocnika powódki, który podpisał również pismo z 10 kwietnia 2017 r., w sytuacji gdy powinno być podpisane przez samą powódkę. Poza tym, pełnomocnik powódki złożył pismo, które zł. „Uzupełnienie apelacji”, którego treść nie pozostawiała wątpliwości, że jest to faktycznie apelacja pełnomocnika powódki i z uwagi na datę wniesienia, nastąpiło to z uchybieniem terminie. W ocenie Sądu Apelacyjnego złożona w imieniu własnym i samodzielnie przez powódkę apelacja, powinna być przez nią podpisana.

Poza tym, zdaniem Sądu Apelacyjnego drugą przyczyną odrzucenia apelacji jest sprzeczność pomiędzy określonym w apelacji zakresem zaskarżenia (całość wyroku Sądu pierwszej instancji), a wskazaną wartością przedmiotu zaskarżenia (70 000 zł). Ostatecznie jednak Sąd drugiej instancji ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 70 000 zł.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał przepisy art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c.

W zażaleniu powódka domaga się uchylenia powyższego orzeczenia. Zarzuciła naruszenie art. 95 § 1 k.c. w zw. z art. 96 k.c. przez ich niezastosowanie i odrzucenie apelacji sporządzonej samodzielnie przez powódkę, w sytuacji gdy braki formalne pisma zostały uzupełnione zgodnie z wezwaniem sądu przez pełnomocnika powódki, którego pełnomocnictwo nie wygasło.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 368 § 1 k.p.c. apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest zaskarżony w całości czy w części; zwięzłe przedstawienie zarzutów; uzasadnienie zarzutów; powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, iż ich powołanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynikała później; wniosek o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia.

Odesłanie do wymogów właściwych dla pisma procesowego oznacza, że apelacja powinna zawierać także podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 126 § 1 pkt 4 k.p.c.). Wniesienie pisma niepodpisanego wywołuje skutek procesowy, polegający na wszczęciu postępowania naprawczego. Wezwanie o uzupełnienie wyszczególnionych braków formalnych zostało skierowane do pełnomocnika powódki zgodnie z art. 133 § 3 k.p.c. W tej sytuacji okoliczność, że powódka wniosła niepodpisane pismo, które zainicjowało procedurę naprawczą, nie wykluczała skuteczności podpisana go przez jej pełnomocnika procesowego, który z racji charakteru umocowania działał w jej imieniu i na jej rzecz oraz uzupełnienia pozostałych braków formalnych. Zatem, pismo procesowe pełnomocnika zt. „Uzupełnienie apelacji” nie powinno być traktowane w oderwaniu od pisma procesowego z 10 kwietnia 2017 r., jako odrębna apelacja, lecz jako uzupełnienie braków apelacji z dnia 10 kwietnia 2017 r.

Sprzeczność pomiędzy wskazanym zakresem zaskarżenia a wartością przedmiotu zaskarżenia nie mogła być podstawą odrzucenia apelacji, przed wezwaniem o wyjaśnienie rozbieżności. Należy zauważyć, że wezwanie o uzupełnienie braków pisma z dnia 10 kwietnia 2017 r. nie mogło zawierać wezwania o uzupełnienie tego braku, gdyż nie podano w nim wartości przedmiotu zaskarżenia. Zresztą powyższa rozbieżność została wyjaśniona na rozprawie apelacyjnej.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., a o kosztach postępowania zażaleniowego na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.

Na marginesie zauważenia wymaga, że ustawodawca nie przewidział sankcji procesowych za dokonanie czynności, które mogą pozorować charakter pisma procesowego w postaci apelacji, a które w istocie zmierzają - na skutek uruchomienia procedury naprawczej - do przedłużenia ustawowego terminu przewidzianego do jej wniesienia.

jw

r.g.

